

Αυτοβιογραφική τριλογία

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Του **ΘΑΝΟΥ ΜΟΡΙΑΤΗ**
th.moriatis@realnews.gr

Ο Μίμης Ανδρουλάκης επιστρέφει με το τρίτο βιβλίο της αυτοβιογραφικής του τριλογίας, «Ποιος το ξέρει; Ποιος το ξέρει;», επιχειρώντας μια κατάδυση στα ταραγμένα νερά της ελληνικής και παγκόσμιας πολιτικής σκηνής, από τα τέλη της δεκαετίας του '90 έως το ξέσπασμα της ελληνικής κρίσης. Με την οξυδέρκεια του αναλυτή, την ευαισθησία του συγγραφέα και την τόλμη του ανθρώπου που έζησε από μέσα τα γεγονότα, ο Μ. Ανδρουλάκης φωτίζει τα πρόσωπα, τις αποφάσεις, τις παρασκηνιακές διεργασίες και τις ψυχολογικές διακυμάνσεις που οδήγησαν τη χώρα στο χείλος του γκρεμού.

Το βιβλίο «Ποιος το ξέρει; Ποιος το ξέρει;» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη, του οποίου αποσπάσματα παρουσιάζει σήμερα η Realnews, δεν αποτελεί απλώς μια ιστορική καταγραφή. Είναι μια ανατομία των ψυχολογικών μηχανισμών, των παθών, των συμφερόντων, των λαθών, των «αυτοεπιβεβαιούμενων προ-

ναδικό πλεονέκτημα: Να γνωρίζει σε βάθος τους πρωταγωνιστές, να έχει βιώσει από μέσα τα γεγονότα και να διαθέτει την πνευματική και διανοητική ανεξαρτησία, ώστε να τα ερμηνεύει με τρόπο κριτικό και εμβριθή. Η τριλογία αυτή δεν είναι απλώς μια αυτοβιογραφία, αλλά μια σπάνια μαρτυρία για την Ιστορία, όπως αυτή διαμορφώθηκε από την ανθρώπινη βούληση αλλά και από την αόρατη δύναμη των περιστάσεων, την «κρυφή» γραφή της μοίρας που, όπως λέει ο ίδιος ο συγγραφέας, παραμένει ερωτηματική.

Ακολουθούν μερικά αποσπάσματα από το βιβλίο, που αποτυπώνουν το πνεύμα και την ατμόσφαιρά του:

Το ΠΑΣΟΚ επί μνημονίου

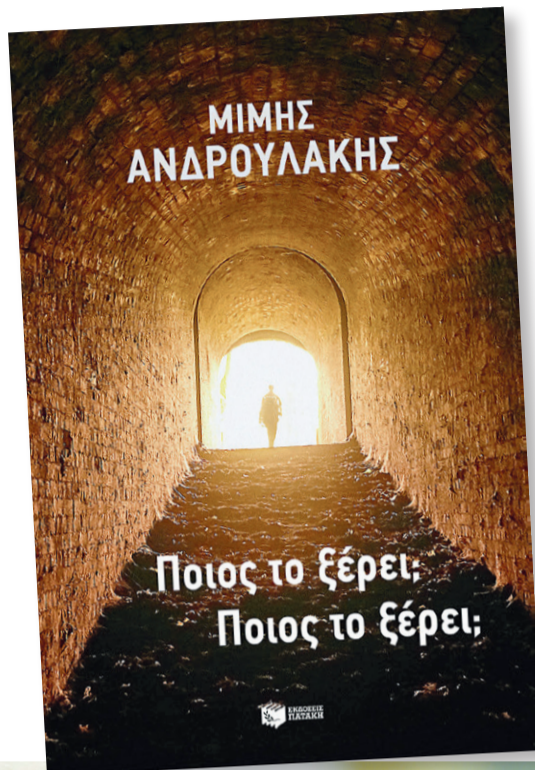
«Καλά, οι βουλευτές δεν είχατε ενημερωθεί;». Για τις διεργασίες σχετικά με την αναδιάρθρωση; Ποτέ! Ήταν ταμπού. Ασε που οι Παπ- είχαν υιοθετήσει την ανοησία του Τρισέ ότι η Ντοβίλ έκοψε τον δρόμο της Ελλάδας προς τις αγορές. Η ενημέρωση μπορούσε να γίνει εμμέσως, με ασφαλή τρόπο. Χρειαζόταν προσοχή. Όταν ένα λαμόγιο του Σπί έγραψε πως στο τριήμε-

κυβέρνησή του στη διαχείριση της χρεοκοπίας. Οι «σοφοί του πολέμου» λένε πως η μάχη έχει κριθεί προτού τα αντίπαλα στρατεύματα εμφανιστούν στο πεδίο της μάχης. Χάνεις από τα αποδυτήρια».

Η συνάντηση με τον Μητσοτάκη

«Άς τα αφήσουμε αυτά. Τι βλέπεις;». «Ειλικρινά, πρόεδρε, δεν ξέρω τι έχει στο μυαλό του ο Σαμαράς». «Πράμα δεν έχει, πράμα», μονολογεί. «Ζήλεψε την Ιρλανδία και προανήγγειλε πανηγυρικά: Τέρμα η τρόικα, τέρμα τα μνημόνια. Θα κλείσει τη διαπραγμάτευση με τους Θεσμούς ή θα τα αφήσει όλα μετέωρα;». «Πράμα δεν θα κάνει, δεν τον ξέρεις». «Κι ο ανασχηματισμός της κυβέρνησής του ακατανόητος». «Τι βλέπεις για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας; Εσύ κι οι άλλοι ανεξάρτητοι τι θα κάνετε;».

«Έλεπα για την Αλέγκρα... Είχα την εντύπωση πως οι Σαμαράς - Βενιζέλος θα έπαιρναν συναινετικές πρωτοβουλίες για να εκλεγεί τον Μάρτιο Πρόεδρος ευρύτατης αποδοχής, προερχόμενος, κατά την παράδοση, από τη μη κυβερνητική παράταξη». «Πράμα δεν θα κάμουν, πράμα». «Μα, λέγανε για τον Κουβέλη». «Τον

φπειών» που οδηγούν σε αδιέξοδα και καταστροφές. Μέσα από τη ματιά του Ανδρουλάκη, οι ηγέτες δεν είναι απρόσωπα σύμβολα ή πολιτικοί αυτόματα, αλλά άνθρωποι με αδυναμίες, εμμονές, φόβους και ελπίδες, που επηρεάζονται από το περιβάλλον τους, από τυχαία συμβάντα, από τις «μαύρες χήρες» (όπως τις ονομάζει) της πολιτικής και από την ίδια τους την ψυχολογία.

Είναι ενδιαφέρον πώς ο συγγραφέας μέσα από τα βιώματά του αναλύει τη σύγχρονη πολιτική Ιστορία της χώρας. Οι κυβερνήσεις του Γιώργου Παπανδρέου, του Κώστα Καραμανλή, του Αντώνη Σαμαρά και του Αλέξη Τσίπρα και οι σημαντικές αποφάσεις που ελήφθησαν πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τα μνημονιακά χρόνια έρχονται στο επίκεντρο των σελίδων του βιβλίου. Πάντα με μια μυθιστορηματική διάθεση αλλά και με μεγάλη δόση αλήθειας, ο Μ. Ανδρουλάκης επιτυγχάνει να κάνει τη σκληρή πραγματικότητα μια ευανάγνωστη ιστορία.

Αλλωστε, η πολυετής παρουσία του στα κοινά, στην πολιτική, στη δημοσιογραφία, αλλά και στη λογοτεχνία, τού έχει προσφέρει ένα μο-

ρο του Πάσχα (2011) η ελληνική κυβέρνηση θα έκανε αναδιάρθρωση, προκλήθηκε θόρυβος, τα spreads εκτινάχθηκαν. Στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ έλεγαν: «Ψηφίστε και τα νέα μέτρα λιτότητας», ξανά και ξανά, «για να συνεχιστεί η χρηματοδότηση της χώρας». Δεν τους έδιναν καμία προοπτική, ενώ αυτοί ένιωθαν το αδιέξοδο. Ήταν φυσικό κάποια στιγμή να ξεγερθούν. Και αυτό συνέβη το πρώτο δεκαήμερο του Ιουνίου. Ο Παπακωνσταντίνου έγινε αλεξικέραυνο του Παπανδρέου και εκτελέστηκε πολιτικά».

Για το «Λεφτά υπάρχουν»

«Σύνδεσμός της με τον πρόεδρο και το Πολιτικό Συμβούλιο, η Βάσω Παπανδρέου. Η Βάσω ήταν μια ικανή γυναίκα, αλλά αντιπροσώπευε μια άλλη εποχή στα οικονομικά, του '80, είχε κάποια ακαμψία και λειτουργούσε προς τους καθηγητές οικονομολόγους ως υπερευαγής προς υφιστάμενους τεχνοκράτες. Περιόριζε έτσι το εύρος των συζητήσεων στα τρέχοντα, τα «πρακτικά», και, το κυριότερο, δεν μπορούσε να έχει, εύλογα, και την καλύτερη χημεία με τον πρόεδρο, ώστε να του μεταβιβάζει τους προβληματισμούς. Το χειρότερο, η ρήξη Παπανδρέου - Σημίτη θα συμπαρασύρει και τον ρόλο αυτής της ομάδας και το προεδρικό κέντρο οικονομικής πολιτικής θα μετατοπιστεί στους Αμερικανούς νομπελίστες, στον Βαρουφάκη για λίγο, στη Λούκα Κατσέλη κ.ά. Δηλαδή: Λεφτά υπάρχουν. Μια αόρατη Fed θα έκοβε χρήμα.

Γελώ: Ο μόνος αποτυχών από την ομάδα αυτή των «σοφών» είμαι εγώ. Όλοι οι υπόλοιποι αναδείχθηκαν διαχρονικοί κορυφαίοι τραπεζίτες.

Ανεξάρτητα από άλλες αξιολογήσεις η ομάδα αυτή, αν μη τι άλλο, θα προστάτευε τον πρόεδρο και τον πολιτικό χώρο από την αναγγελία μιας ανέμελης επεκτατικής πολιτικής: Λεφτά υπάρχουν, που απονομιμοποιούσε εξαρχής των

κοροϊδεύουν. Πράμα».

Σκέφτηκα ότι ο πρόεδρος είναι προκατειλημμένος με τον Σαμαρά, τον άνθρωπο που έριξε την κυβέρνησή του. Με ύφος σοβαρό, διάθεση όμως πειρακτική, προσπάθη να τον κουρντίσω: «Πρόεδρε, μεταξύ μας, εδώ στο αριστερό τσεπάκι του σακακιού μου έχω φυλαγμένη μια «σφαίρα» από το '93 για τον Αντώνη και δεν ξέρω τι να την κάνω. Να τη ρίξω ή όχι;».

«Με την ευχή μου!». Με κ στα κρητικά η ευχή του, όπως πριν είχε «πράμα», δηλαδή «τίποτα». Το υποσυνείδητο μιλά τη γενέθλιο διάλεκτο. Ντράπηκα που εκμαίευσά μια τόσο κατηγορηματική δήλωση και πήγα λίγο να νερώσω το νόημα της.

«Βέβαια, πρόεδρε, έχω έναν φόβο μην τα μπλέξει ο Τσίπρας και βρεθούμε, ακούσια έστω, εκτός ευρωζώνης».

«Μη φοβάσαι, πράμα δεν θα κάμει απ' αυτά που λεί. Δεν είναι αυτός που δείχνει. Ηξέρα το σόι του. Ο πατέρας κι ο μπάμπας του ήρθαν το '64 με σημείωμα του Αντώνη Λιβάνη να τους βοηθήσω στις εργολαβικές τους δουλειές στην Κρήτη. Μετά ήρθαν σε μας». (Εννοούσε το ΦΙΔΗΚ);».